

[Aksel Larsen.]

med Vesttyskland. Lignende foranstaltninger kan naturligvis træffes overfor andre lande.

Øvrigt må man så opsøge nye markeder. Det første og mest påtrængende, man bør gøre, er naturligvis at foreslå Sovjetregeringen, at de dansk-sovjetiske handelsforhandlinger genoptages. Nu er jeg jo godt klar over, at den regering, vi har, ikke er synderlig villig hertil, og jeg ved også, at der er betydelige kredse her i landet, som ikke anser regeringen for synderlig kompetent dertil. Vi har imidlertid denne regering, og jeg foreslår regeringen, at den henvender sig til Sovjetregeringen med forslag om genoptagelse af handelsforhandlingerne, at man sammensætter en dansk handelsdelegation med repræsentanter for erhvervslivet, arbejderbevægelsen, folketinget og regeringen — regeringen skal også have nogle repræsentanter i en sådan delegation — og at man lader denne delegation forsøge, om det ikke var muligt at nå til en handelsaftale med Sovjetunionen. Jeg tror, det i ganske betydelig grad ville forandre Danmarks valutasituation, om man fik en sådan handelsaftale i stand, og jeg kan ikke se, at der er andet til hinder herfor end en eventuel dansk vrangvilje; det er Danmark, der har afbrudt forhandlingerne; det er naturligvis Danmark, der må foreslå dem genoptaget.

Så må jeg igen sige, at man skal tænke på at nedsætte militærudgifterne. Det kan naturligvis ikke lade sig gøre under denne forhandling at stille konkrete og detaljerede forslag om en sådan nedsættelse, men jeg skulle tro, at hvis man nedsætter den militære tjenestetid til 12 måneder og foretager en række andre fornuftige nedskæringer af militærudgifterne, kan man spare ca. halvdelen af, hvad man giver ud til dette uproduktive formål i dag, ja, det vil give de besparelser, man er ude efter fra regeringens side; den opererer jo selv med besparelser på 1/2 milliard kr. Det vil samtidig spare valuta og give statskassen rådighed over pengemidler, som der i høj grad er brug for, hvis man skal gennemføre den forbedring af vor sociale lovgivning, der er stillet i udsigt.

Det er de midler, kommunisterne foreslår bragt i anvendelse imod valutakrisen. Det

er samtidig foranstaltninger, som vil være til gavn for det danske samfund i almindelighed og for det arbejdende folk i særdeleshed, og hvis regeringen ikke havde haft så hæsblæsende travlt med at komme til at forhandle med de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Ole Bjørn Kraft, men i stedet for havde henvendt sig til vort parti, kan det godt være, at vi kunne have givet den nogle særdeles gode råd med henblik på, hvilke foranstaltninger den skulle foreslå i folketinget. Det har regeringen ikke villet; derfor er vi nødt til at fremkomme med vore råd her fra talerstolen — hvad vi også gerne gør — og vi gør opmærksom på, at kun hvis man går den vej, vi kommunister foreslår, kan man hjælpe Danmark ud af valutavanskelighederne.

Den vej, regeringen foreslår gennem de lovforslag, vi her behandler, er en blindgyde, hvad angår afhjælpning af valutavanskelighederne; men det er ganske vist noget, som vil lægge byrder på den arbejdende befolkning og vil skaffe statskassen flere penge, der muligvis kan blive anvendt til yderligere oprustningsudgifter — men det var vel egentlig ikke den vej, vi skulle.

Viggo Stareke: Et lands rigdom er afhængig af, hvor stor dets produktion er, hvor stor en del af produktionen der opspares til formue, og hvor stor en del af formuen der anvendes som kapital i maskiner, i redskaber og i huse. I den henseende er Danmark et rigt land. Vi har i det forløbne år praktisk talt haft rekordproduktion, og i de foregående år har vi haft rekordhøst. At høsten i dette år ikke er på samme højde, som den var i de foregående år, kan ikke undre, da høsten rent matematisk ikke altid kan ligge over middel. Danmark er et rigt land, og et rigt land kan have et hæderligt pengevesen, men det kan også have et uhæderligt pengevesen — og Danmark er et rigt land med et dårligt, uhæderligt pengevesen.

Den opgave, man står overfor, både i befolkningen, i lovgivningsmagten og i regeringen, er at lave flere varer, flere realiteter; men regeringen og visse ældre partier tror sommetider, at opgaven ikke består i at lave flere varer, men i at lave flere penge. Spørgsmålet er, om det, vi har i øjeblikket,